23/04/2019

Κρίσιμοι καιροί για το Βορειοηπειρωτικό

/ Ομογένεια

Το εθνικό θέμα της Βορείου Ηπείρου, από το 1913 που δημιουργήθηκε, έχει γνωρίσει πολλές κρίσιμες περιστάσεις. Το 1935, για παράδειγμα, με το “σχολικό ζήτημα”, όταν δηλαδή οι Αλβανοί επιχείρησαν να εξαλβανίσουν τελείως τα Σχολεία, στα οποία φοιτούσαν τα Ελληνόπουλα, οι Βορειοηπειρώτες πέρασαν δύσκολες ώρες. Έπειτα, η υποχώρηση του Ελληνικού Στρατού (1941) από τα εδάφη που τα είχαν ποτίσει με το αίμα τους, λόγω της απρόκλητης επιθέσεως της ναζιστικής Γερμανίας και η έναρξη και εκεί της ξενικής Κατοχής, ήταν μια μεγάλη δοκιμασία. Ωστόσο, τα πολύ δύσκολα άρχισαν το 1944, με την αποχώρηση των Γερμανών λόγω της ήττας τους, και την αρπαγή της εξουσίας από το κομμουνιστικό καθεστώς του Ενβέρ Χότζα, για να κορυφωθούν στα τέλη του 1967, όταν η Αλβανία εδήλωσε ότι ήταν η μοναδική άθεη χώρα στον κόσμο.

Επίσκοποι και Ιερείς αποσχηματίσθηκαν. Ναοί και Μοναστήρια έκλεισαν. Κι’ άλλα μεν από τα ιερά αυτά κτίσματα γκρεμίστηκαν, άλλα δε έγιναν λέσχες, κινηματογράφοι, στάβλοι, αποθήκες. Οι αδελφοί Βορειοηπειρώτες έμεναν αβάπτιστοι, αλειτούργητοι, αστεφάνωτοι και ακήδευτοι. Και μόνο το σημείο του Σταυρού να έκαναν, είχαν δέκα (10) χρόνια φυλακή. Πάμπολλοι Βορειοηπειρώτες έζησαν την φρίκη των στρατοπέδων συγκεντρώσεως και των καταναγκαστικών έργων, ενώ οι φυλακές κυριολεκτικά στέναζαν από τον μεγάλο αριθμό των φυλακισμένων “αντιφρονούντων” Αλβανών, κυρίως όμως Ελλήνων, τους οποίους

το καθεστώς μισούσε αφάνταστα και επεδίωκε τον αφανισμό τους.

Το 1990-91 έδωσε ο Θεός και γκρεμίστηκαν τα ηλεκτροφόρα συρματοπλέγματα , που έζωναν απ’ άκρη σ’ άκρη την γειτονική Χώρα. Και με την συνδρομή του Οικουμενικού Πατριαρχείου ορίστηκε Αρχιεπίσκοπος της ανασυσταθείσας Αλβανικής Εκκλησίας ο Αναστάσιος, το 1992. Σιγά, αλλά σταθερά, άρχισε η αναγέννηση του τόπου. Νέοι Αρχιερείς και Ιερείς άρχισαν να λειτουργούν και να αγιάζουν τον λαό σε νέους και ωραίους Ναούς ή σε παλαιούς (όσους εσώζοντο) που είχαν ανακαινιστή. Άρχισε, έτσι, να φυσά ένας νέος πνευματικός άνεμος. Δόξα τω Θεώ !

Με το άνοιγμα, όμως, των συνόρων, ένας μεγάλος αριθμός Βορειοηπειρωτών ήλθαν προς την Ελλάδα, όπου και εγκαταστάθηκαν. Το αποτέλεσμα ήταν να ερημώσει σχεδόν από Έλληνες η Βόρειος Ήπειρος. Οι δε Αλβανοί, εκμεταλλευόμενοι το γεγονός της μεγάλης μειώσεως του Ελληνικού πληθυσμού, αύξησαν τις πιέσεις, ιδιαίτερα στην περιοχή της Ελληνόψυχης και αδούλωτης Χειμάρρας, την οποία δεν την αναγνωρίζουν ως τμήμα της Βορείου Ηπείρου. Και σαν να μην έφθαναν αυτά, οι Έλληνες, μέσα, έχουν μεταξύ τους “φαγωμάρα”, το προαιώνιο κακό της φυλής μας, χωρίς, ατυχώς, να διδάσκονται από τα κατά καιρούς παθήματα του Έθνους.Τώρα, υπάρχει ο φόβος μήπως η Ελλάδα θελήσει να “λύσει” το “αλβανικό”, κάτω βέβαια από την ισχυρή πίεση του ΝΑΤΟ της Ε.Ε. και κυρίως των Η.Π.Α. Αλλά αν είναι να το λύσει όπως “έλυσε” το Σκοπιανό, είναι καλύτερα να το αφήσει όπως είναι… Εμείς παρακολουθούμε το ζήτημα, όσο βέβαια είναι δυνατό. Και ευχόμεθα τα καλύτερα για τον Βορειοηπειρωτικό Ελληνισμό!

Πηγή: Himara.gr